NÚMERO 132

Butlleti Estel Negre

SETEMBRE 2003

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

PLATAFORMA AUTOVIA NO

AUTOVIA NO!

L'autovia Inca-Manacor, una nova agressió a les àrees rurals de Mallorca

En aquests moments el Govern de les Illes Balears planteja construir una autovia que uneixi Inca amb Manacor, travessant àrees rurals d'Inca, Costitx, Sineu, Petra, Ariany i Manacor i fer un tercer carril a l'autopista Palma-Inca.

Encara que el projecte no està aprovat ni tan sols redactat, el Govern li dóna prioritat. Segons dades contrastades, la seva longitud serà de 33 km i el seu cost superarà els 150 milions d'euros (uns 25.000 milions de pessetes).

Els impactes de l'Autovia

- Elevat consum de territori: La nova autovia consumirà prop de 400 hectàrees de terreny rústic. És una opció desmesurada per l'espai insular de Mallorca, on la conservació del territori hauria de ser una prioritat.
- Ocupació de zones agrícoles: Una part molt important dels terrenys que ocuparà la nova autovia són les zones agrícoles de més valor agronòmic de Mallorca, les quals destruirà. A més a més, suposarà xapar centenars (més de 450) de finques moltes de les quals quedaran inservibles.
- El comerç local dels pobles en sortirà perjudicat: Com ja ha passat en altres casos, la construcció de l'Autovia significarà una pèrdua considerable del petit i mitjà comerç dels pobles afectats i en conseqüència repercutirà negativament les economies locals. A més, l'autovia incrementarà la pressió urbanística i demogràfica d'aquests pobles, amb la conseqüent pèrdua de qualitat de vida dels seus habitants.
- Greu impacte ambiental i paisatgístic: Una part de la nova via afecta alguns espais naturals, especialment d'alzinar, que quedaran totalment destruïts. D'altra banda el fet que l'autopista afecta a paratges naturals i rurals ben conservats, generarà un impacte paisatgístic negatiu.
- Afectarà moltes edificacions: La construcció de la nova autovia i la zona de reserva afectarà un parell de centenars d'edificacions, tant agrícoles com residencials.
- Més problemes de trànsit i del seu caràcter perillós: Es concentrarà tot el trànsit de Llevant, Nord, Pla i Raiguer en un mateix eix cosa que agreujarà els problemes de fluïdesa a l'entra de Palma (actualment els embussos a l'entrada de Palma comencen abans del centre comercial de Marratxí). A part, les autopistes i autovies donen prioritat el factor velocitat enfront del factor seguretat. La xifra de morts que hem de lamentar a l'autopista d'Inca (de 2001 a 2003) és de vuit i de només un en el mateix període a la carretera Inca-Manacor.

L'Autovia en xifres

- El cost d'aquesta autovia superarà els 150 milions d'euros (25.000 milions de pessetes). Cada quilòmetre d'autovia costarà de l'ordre de 4,5 milions d'euros.
- L'itinerari proposat és més llarg que l'actual carretera Palma Manacor. Això implica, pels usuaris que optin per aquesta via, un augment de la despesa pel combustible i pel desgast del vehicle.
- La nova via ocuparà un total de 550 quarterades.
- Cada quilòmetre d'autovia suposa prop de 100.000 m^2 de territori, o, el que és el mateix, 56 quartons.
- Afectarà uns 400 finques.
- Una autovia té un cost deu vegades més gran que una carretera i es menja cinc vegades més terreny que una carretera.

La Plataforma no més diu no a aquesta nova via, sinó que proposa una sèrie de mesures que, amb un impacte i un cost molt menor, poden resoldre els problemes que segons el Govern justifiquen aquesta obra.

Les propostes alternatives

- La millora de la carretera actual de Palma a Manacor.
- El foment i la potenciació del transport públic, tant d'autocar com del tren Inca-Manacor, que té el mateix recorregut que el projecte d'autovia, però amb un impacte mínim i amb múltiples avantatges (seguretat, comoditat...).
- La descentralització de determinats serveis i equipaments a fi de fer innecessari davallar a Palma per qualsevol motiu o gestió (hospital, administració pública...).

Què pots fer tu?

L'objectiu de paralitzar aquest projecte implica esforços col·lectius, mobilitzacions..., emperò sobretot necessita de la teva ajuda. Per això et demanem que, en la mesura de les teves possibilitats:

- Divulguis entre els teus amics i coneguts el projecte i les seves conseqüències.
- Col·laboris i participis en les activitats que la Plataforma Autovia No realitzi.
- Recullis firmes contràries al projecte.
- Reclamis les alternatives que proposem.
- Facis un ingrés al compte corrent de La Caixa 2100 0058 98 0100909474.
- Emperò també pots contribuir a evitar l'autopista reduint l'ús del teu cotxe.

Visita la pàgina web

www.gobmallorca.com/transpo/autovia

hi trobaràs models de fulls de recollida de signatures i d'adhesió d'entitats, un cartell i notes de premsa de la campanya.

Plataforma Autovia No
Verí, 1
07001 Palma
971 72 11 05
info@gobmallorca.com

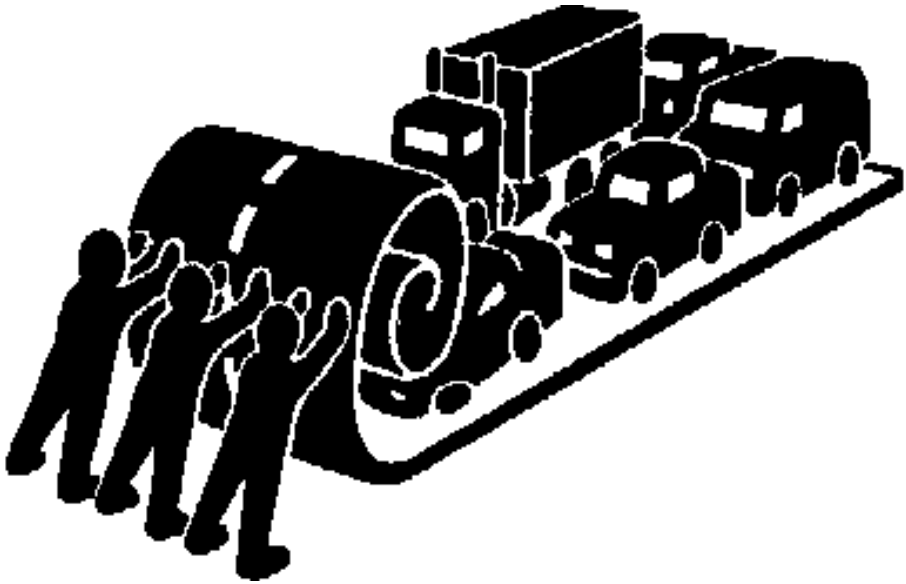

Despeses militars

Qui a hores d'ara governa l'Estat espanyol, amb el pretext de complir amb obligacions de caire internacional, s'ha proposat modernitzar les forces armades. Per això incrementarà la despesa destinada a la compra d'armament nou. D'obligacions internacionals, només n'hi ha una: romandre subjecte a les ordres del governant més poderós de la terra, el nord-americà. Com? De dues maneres: donant-li suport en l'ocupació militar de l'Iraq, i comprant-li bona part de l'armament que fabrica. Per poder dur a terme totes dues operacions, s'ha fet públic que en aquests darrers set anys, el Ministeri de Defensa ha signat unes 10 dotzenes de convenis encaminats a posar a la venda els solars que havia estat ocupant durant dècades. Uns solars que havia aconseguit a preu de patató, expropiant-los, a hores d'ara vol abocar-se a vendre'ls a preu de canari jove Com? Subhastant-los i adjudicant-los a qui es mostri més ben disposat a donar-ne més.

Des d'una concepció democràtica, el Grup de Drets Humans de Mallorca considera que operacions d'aquesta casta no han de deixar indiferent la ciutadania. No hi ha dret que no s'hagi volgut procedir a realitzar allò que el mateix PP havia proposat al Congrés dels Diputats: la cessió gratuïta als ajuntaments de tots aquells terrenys que fossin desafectats militarment. A Mallorca sabem molt bé què significa l'especulació immobiliària de Defensa. Precisament quan l'ínclit responsable d'urbanisme de l'Ajuntament de Palma procedeix a enderrocar un edifici singular, un dels pocs edificis militars d'estil mediterrani mallorquí, que s'hi havia construït a la dècada dels anys quaranta: la caixa de reclutes de la costa del gas.

Tot per dur endavant un conveni de col·laboració (!) entre el Ministeri de Defensa i l'Ajuntament de Palma. Segons aquest conveni —que comporta suculentes aportacions municipals, al mateix ministeri— es requalifiquen els terrenys que ocupaven les antigues casernes d'automobilisme i d'artilleria —situades a la carretera de Valldemossa. D'aquesta manera, qualcú podrà extreure'n sucosos beneficis amb la construcció de grans blocs d'habitatges per a més de deu mil persones.

Els qui considerem que la despesa militar és la més inútil de totes les despeses, no podem contemplar passivament un espectacle tan lamentable. Tot l'armament, que costa quantitats ingents de doblers, es va tornant obsolet. Fins i tot sense haver estat emprat. El simple pas del temps en reclama més de nou. Amb això, s'estan sostraient grans quantitats de recursos públics que ja no es dediquen a solucionar els problemes que afecten la població. S'han de reconèixer grans dosis de cinisme en els polítics que ens governen, quan s'atreveixen a rebutjar que se'ls critiqui l'aplicació d'aquesta despesa tan estèril. Si fossin congruents amb tot allò que diuen, haurien de tenir la gosadia de reconèixer que el fet de tenir molt d'armament ja no serveix per a res. Es va veure l'11 de setembre de l'any 2001: la major potència mundial en producció d'armament va haver de reconèixer la seva incapacitat d'evitar un atac que s'endugué per davant milers de vides humanes. De què els havia servit gastar-se tants de milions de dòlars en la fabricació d'armes? De res. Però en lloc d'arribar a traure aquesta conclusió, apunten a fabricar-ne més encara.

El Grup de Drets Humans de Mallorca aixeca la seva veu crítica contra les mesures governamentals que pretenen incrementar la despesa militar. Dóna suport a iniciatives ciutadanes tendides a practicar l'objecció fiscal en la declaració d'Hisenda, mitjançant la negativa expressa a destinar la part dels imposts que corresponen a la despesa militar.

Reclama que tots els solars que han estat destinats a instal·lacions militars a l'illa de Mallorca siguin cedits gratuïtament als ajuntaments.

Anima la societat mallorquina a expressar el seu desacord amb mesures tan estèrils.

Grup de Drets Humans de Mallorca

SOLIDARITAT AMB S'ESKOLA

El CSOA S'Eskola, centre social okupat de Palma, ha rebut ordre definitiva de desallotjament, la qual ha de fer-se efectiva abans de la data límit fixada per l'Administració local.

L'octubre farà dos anys de l'intens rodatge d'aquest projecte autogestionat d'idees, ubicat a l'antic col·legi San Luís Gonzaga, al Terreno; un immoble que es trobava abandonat i que es va transformar en l'actual Centre Social per a ús col·lectiu, tractant-se d'un projecte obert i solidari a disposició de totes les persones que hi volguessin participar.

Conjugant espais didàctics, culturals, lúdics i d'estudi, amb una organització seriosa, solidària, horitzontal i autogestionada s'ha forjat en aquest indret un espai alliberat del Capital, servint d'altaveu popular a totes aquelles persones i col·lectius afins a un sentir de resposta social enfront de problemàtiques locals i internacionals.

Sentir contrari sembla professar l'Administració palmesana quan planteja un projecte totalment oposat al de l'equipament sociocultural per al Terreno. Segons aquesta, és preferible esbucar un centre social en detriment d'un pàrquing per a cotxes, però, és clar, mai la cultura no pot plantar cara al progrés. Sembla ser que els últims centres socials okupats i autogestionats a Palma han servit a posteriori per potenciar estadístiques com les de 900 automòbils per cada 1000 habitants a la nostra ciutat. L'antic Kasal Llibertari va permetre a aquests vehicles circular, quan sobre aquest es va aixecar una benzinera; i ara a S'Eskola podrem aparcar-los.

Aquest fet no ens ve de nou, coneixent les polítiques urbanístiques i de caràcter social que defensa el consistori palmesà, és un cop més dels seus.

Des de CNT esperem que a Palma sorgeixin molts més CSOA per a la trobada i l'exposició d'alternatives socials i per a pal·liar la manca de sensibilitat política, demostrada aquest pic al Terreno, però de tònica general a les Illes Balears.

Volem mostrar, doncs, la nostra solidaritat amb els companys i companyes de S'Eskola, blanc triat per l'Ajuntament de Palma, pel projecte que defensen, i denunciar una vegada més el talant antisocial de Cort en matèria ambiental i cultural.

Desallotjaran els nostres centres socials, però mai les nostres idees.

Federació Local de Sindicats de la CNT-AIT de Palma

LA MORT DEL *CUÑADÍSIMO*

El passat dilluns 1 de setembre va morir als 101 anys Ramón Serrano Suñer. La mort d'aquest personatge va tenir un particular ressò per part dels mitjans de comunicació. Serrano Suñer, per a la gran majoria d'aquests mitjans, hi va ser un conegut membre de la dreta espanyola abans de l'alçament contra la Segona República, dels anomenats nacionals l'any 1936. En esdevenir el citat alçament Serrano Suñer era diputat a Madrid formant part de la coalició de dretes CEDA (Confederación Española de Derechas Autónomas). Era membre de la CEDA, però tenia moltes amistats i simpaties amb la formació feixista Falange Española, fundada per José Antonio Primo de Rivera. Seguint la crònica que van fer la majoria de mitjans de comunicació (diaris i televisió), després del cop d'Estat feixista i la posterior Guerra Civil, Serrano Suñer va agafar tant poder que va arribar a ser ministre de l'Interior en el primer Govern del general Franco l'any 1938, per després de la victòria feixista ser anomenat ministre d'Assumptes Exteriors de la Dictadura franquista. Durant aquesta darrera etapa com a ministre va ser quan el franquisme es va acostar tant a les dictadures feixistes d'Itàlia i d'Alemanya. Serrano Suñer va ser qui va preparar la famosa entrevista l'any 1940 a Hendaia entre Franco i Hitler. La crònica de la vida política de Serrano Suñer acaba, per a la majoria de mitjans de comunicació, després d'aquesta etapa com a ministre franquista, per desaparèixer després del món polític actiu per passar al món empresarial, i, segons les telenotícies de la Primera, fundar la famosa ONCE. Serrano Suñer era conegut com *el Cuñadísimo*, pel fet d'estar casat amb una germana de Carmen Polo, la dona del *Generalísimo*.

D'aquesta manera, un personatge tan sospitós com el citat és presentat per la gran majoria dels mitjans de comunicació que vam poder llegir i veure (no vam veure *La Razón*, però hauria estat bo de veure). Només els informatius de TV3 i una d'aquestes tertúlies que fan els matins a la mateixa cadena, van presentar Serrano Suñer com el que era: un feixista filonazi que mai no es va penedir de ser-ho, que, segons un tertulià, fa poc que encara defensava el feixisme i l'enderrocament de les democràcies liberals, i que va viure tota sa vida en pau i tranquil·litat.

El que ens va sorprendre i ens va emprenyar tant com per decidir-nos a escriure el que escrivim, és que els mitjans de comunicació evitessin citar els nombrosos crims del citat personatge. Serrano Suñer, com van dir, va ser ministre de l'Interior del primer Govern franquista i després ministre d'Assumptes Exteriors durant l'etapa filonazi del règim de Franco. Aquest fet, que ells van ometre descaradament, vol dir que Serrano Suñer era uns dels màxims responsables de la brutal repressió contra l'antifeixisme espanyol durant i després de la Guerra Civil. Segons els mitjans de comunicació, la dictadura franquista no va matar ni torturar en massa. Milers i milers d'antifeixistes van ser afusellats, o aniquilats d'altres maneres, durant l'etapa del ministre de l'Interior Serrano Suñer i, encara més, quan aquest va assolir la cartera d'Assumptes Exteriors. Què passa? Què no recorden o no saben que al camp d'extermini alemany de Mauthaussen van morir milers d'antifeixistes

espanyols? Serrano Suñer va demanar a les autoritats nazis que exterminessin tots els antifeixistes espanyols que caiguessin a les seves mans durant la Segona Guerra Mundial. Aquest individu no només en va perseguir i exterminar els antifeixistes de l'interior, sinó també els de l'exterior. I mai no se'n va penedir.

Milers i milers d'anarquistes van morir per mor de l'acció de Serrano Suñer, entre ells l'històric militant de la CNT Joan Peiró.

És increïble que després de tanta consolidació democràtica que ens escupen a la cara contínuament, es tingui tanta por (o tanta poca vergonya) a mencionar els crims franquistes i els seus màxims responsables. I després encara tenen la barra de dir-nos que les nostres autoritats i els nostres jutges estan a l'avantguarda de la lluita contra la impunitat sobre els crims contra la humanitat. En Garzón cerca tan enfora per no mirar a la cara dels molts que podria acusar de crims contra la humanitat, que hi havia, i hi ha, a Espanya.

Els crims franquistes no han estat condemnats i els seus responsables han viscut impunement. Molts encara han mantingut el poder polític, com en Fraga. Moles en tenen ben col·locats els seus descendents, com és el cas de molts dels dirigents del Partit Popular. I molts quan es moren en són presentats a la societat espanyola com a exministres i com grans empresaris que van fer molt per Espanya, com ha estat el cas del *Cuñadísimo*.

CNT de Palma

REIVINDICACIÓ D'UN PENIS UNA MICA GEMEGAIRE

Jo, el penis, demano augment de sou per les raons següents:
- Realitzo un treball físic.
- Treballo a grans profunditats.
- Treballo de cap.
- No tinc descans setmanal, ni dies de festa.
- Treballo en un local extremadament humit.
- No em paguen hores extres ni plus de nocturnitat.
- Treballo en un local fosc i sense ventilació.
- Treballo a altes temperatures.
- Treballo exposat a malalties que s'encomanen.

RESPOSTA DE L'ADMINISTRACIÓ

Havent pres en consideració els arguments exposats pel sol·licitant, l'administració en denega les exigències per les raons següents:
- No treballa vuit hores consecutives.
- S'adorm al lloc de treball després d'una curta activitat laboral.
- No sempre respon a les exigències de la prefectura.
- No sempre és fidel al seu lloc de treball; es fica en altres departaments.
- Descansa molt abans d'hora.
- No té iniciativa. Perquè treballi se l'ha d'estimular i pressionar.
- No té cura de la neteja i l'ordre del local quan acaba la jornada.
- No sempre segueix les regles d'ús dels mitjans de protecció i higiene de la feina.
- No espera la jubilació per retirar-se.
- No li agrada fer doble torn.
- A vegades es retira del lloc de treball quan encara té feina pendent.
- I per si no n'hi hagués prou, se'l veu entrar i sortir constantment del lloc de treball amb dues bosses sospitoses.

Un internàuta anònim

A 30 ANYS DE LA DICTADURA MILITAR

Han passat 30 anys des que un cop militar va posar fi a una experiència social que germinava per la voluntat pròpia d'un poble, i no em refereixo només a allò que es feia en funció de l'Estat, sinó a les diverses experiències que les organitzacions socials projectaren.

Sembla que va ser ahir quan cridàvem pels carrers de Santiago que la revolució seria social i que els *momios* se n'anirien a la merda. El Govern de Salvador Allende, que proclamava la «via xilena al socialisme», veia els militars com a defensors dels principis constitucionals i que, donat el cas, defensarien el govern constitucional del president.

Van ser tres anys en què les forces vives del país ens vam organitzar socialment i activament. Van néixer els comandos comunals i els cordons industrials, i la reforma agrària del moviment camperol va aprofundir-se amb l'arrencada de les expropiacions de terres.

Els somnis sorgien per tot arreu, els estudiants s'organitzaven i feien costat les diverses iniciatives populars, se'ls veia treballant al camp al costat del pagès i a la fàbrica ocupada durant les nits de guàrdia que s'organitzaven per repel·lir les temptatives de la dreta que no es resignava a perdre el poder que havia ostentat per més de cent cinquanta anys.

Al meu país a 30 anys del cop militar no ha canviat res, continuen governant els mateixos de sempre, tot manipulant milions d'éssers humans que un dia van tenir el destí del seu país a les mans. Avui són els genocides els que gaudeixen de bona salut. A 30 anys de la més cruel de les dictadures que mai no visqués aquest país del sud del món, s'hi veu amb vergonya que els criminals, els genocides, són premiats pels crims comesos contra la humanitat.

Xile és, indubtablement, una «còpia feliç de l'Edèn» per als autors materials i intel·lectuals dels crims de lesa humanitat durant el període dictatorial. La participació de Cristián Labbé, alcalde de Providencia¸ de Jaime Krauss, ajudant de camp de la Cambra de Diputats, i de Juan Emilio Cheyre, nou comandament en cap de l'Exèrcit, són exemples concrets de la impunitat regnant al país.

Labbé instruïa els assassins

Cristián Labbé, oficial retirat, exministre secretari general del Govern de la dictadura de Pinochet en 1989, agent de la DINA (policia política), escorta personal de l'exdictador, actual militant de la Unión Demócrata Independiente (UDI) i alcalde de Providencia, va ser un dels primers a exigir una «solució política» als judicis per violacions dels drets humans. La immoralitat i cinisme en són colossals. Va afirmar: «Ja van rectificant... Perquè si continuem mirant enrere, més segurs estem d'estavellar-nos.»; tot afegint que l'única solució passava per un acord polític que posés punt final a tots els processos per violacions dels drets humans.

Krauss donava les ordres d'afusellar

Les declaracions d'Herrera Jiménez són directes. En recordar les seves primeres víctimes, Herrera afirma que Jaime Krauss, que va ser ajudant de camp de la Cambra de Diputats, n'era el cap directe a Pisagua, i en rebia les ordres d'afusellar presoners. No recorda qui va assassinar. «Arribaven les ordres, mai per escrit. Ens donaven una llista de persones que havíem de treure de la presó al matí,

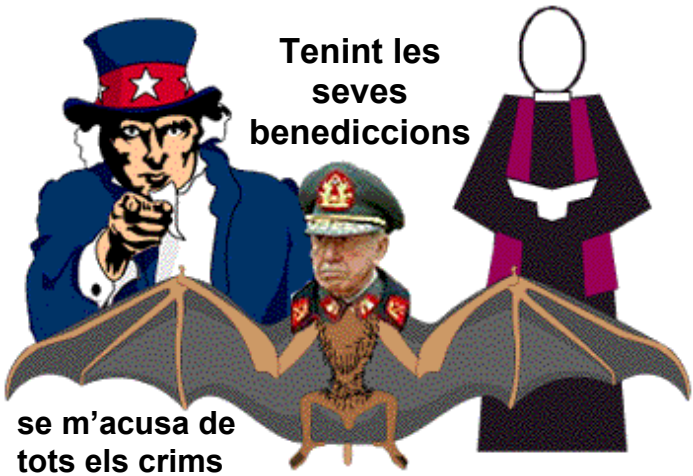

AIXÍ ES RECOMPENSA ELS GENOCIDES

perquè els afusellaments es feien a trenc d'alba o cap al tard, i s'hi engegava tot un ritual que dirigia el coronel Ramón Larraín, ja finat, i un jutge d'Iquique, mobilitzat com a fiscal militar: Mariano Acuña Riquelme. Aquests dos homes tenien una personalitat molt complicada, sobretot Acuña, un individu molt dèspota; ell donava un llistat de gent que hi era detinguda tot dient: «Tinent, totes aquestes persones han de ser afusellades!» Herrera agrega: «Els traiem d'un en un, de viva veu, i minuts després sonaven les descàrregues i mai no tornaven... Per això tots els presos se n'adonaven i sabien qui anava a ser afusellat i qui era la persona que els treia...»

Cheyre engegava el tret de gràcia

En el seu testimoni, Rodríguez diu que va escoltar de dos dels seus companys, els sotstinents Guillermo Raby Arancibia i Julio Lafourcade, com el grup d'oficials que viatjava amb l'helicòpter Puma va afusellar, per ordres del general Sergio Arellano Stark un grup de 15 persones que estaven detingudes a la presó de La Serena. Efectivament, l'arribada de l'helicòpter on viatjava el general Arellano juntament amb Pedro Espinoza, Armando Fernández Larios, Marcelo Moren Brito, Sergio Arredondo i el major Juan Chiminelli, es va produir a la primeria d'octubre de 1973. Rodríguez assenyala que Arellano es va reunir amb el comandant del regiment Arica de La Serena, Ariosto Lapostol Orrego, i que «Arellano havia ordenat revisar immediatament els processos dels que, al seu judici, eren els més pesats». Se'n va obeir l'ordre. El fiscal militar, «un major de carrabiners de llinatge Cazanga», va lliurar els antecedents a Arellano Stark. Aquest es va reunir amb el comandament Lapastol i els integrants de la Caravana de la Mort i van determinar portar des de la presó de La Serena 15 presos polítics. «Així és com van ser traslladats des de la presó fins les cotxeres dels vehicles lleugers a la secció d'intel·ligència. Després en van ser portats al polígon de tir de pistola, ubicat al vessant del turó». En aquest indret, Arellano Stark va citar tots els oficials del regiment, juntament amb els membres de la comitiva. Aquests últims van ser «els qui van oficiar com a escamot d'afusellament, executant els 15 detinguts», assevera l'exoficial. «No obstant això, Arellano Stark immediatament després va ordenar als oficials del regiment concórrer al costat de l'executat per engegar-li un tret de gràcia si calia, fent-se això darrer», insisteix Rodríguez, i anomena diversos oficials que hagueren de disparar el tret de gràcia, entre ells Juan Emilio Cheyre. Els cossos van ser traslladats amb un camió del regiment fins el cementiri municipal, on van ser inhumats en una fosa comuna i tapats amb calç viva.

Aquests són els culpables de la tragèdia viscuda per milions de xilens i xilenes, aquests són els criminals que aquest govern democràtic tracta d'emparar per emparar-se a si mateix de la responsabilitat moral que té per no propiciar al parlament la nul·litat de la Llei d'amnistia de 1978 que té sumit aquest país en la impunitat.

El deute pendent que hi ha al nostre país no només ha de contemplar els casos de detinguts desapareguts i d'executats polítics, sinó també els casos de tortura, els presos polítics, els exiliats, els exonerats polítics i centenars de persones que encara no poden retornat al país per tenir condemnes o processos pendents en les fiscalies militars.

Cap dels governs concertacionistes ha fet els esforços per solucionar els temes de fons i exigir a les Forces Armades que lliurin la informació i n'assumeixin la responsabilitat en el genocidi comès. El tancament de les ferides passa necessàriament per la justícia i per les decisions polítiques; la indiferència del Govern de Lagos pel que fa aquest tema ha quedat palesa davant dels últims esdeveniments, la manca d'una política responsable ètica i jurídica reflecteixen un notable allunyament d'aquest problema polític i social. La impunitat amb que es va afavorir Pinochet amb el concurs de la voluntat del president Lagos i dels partits de la concertació són una mostra eloqüent d'aquesta realitat.

És necessari que es digui la veritat del que ha passat en aquests 30 anys d'història i que els culpables de tants de crims siguin castigats; oficialment es parla de 3.160 víctimes del genocidi xilè, mentre que les organitzacions socials seguim reclamant per més de quinze mil detinguts, desapareguts i executats polítics i socials.

Per la veritat i la justícia.

Héctor Pavelic,
exiliat xilè a Mallorca

LA *GAUCHE DIVINE*

TEORITZANT RESULTA PATÈTICA

En el número de juny del nostre, vostre, *Butlletí* (el 129) vam publicar una ressenya, sota el títol «Valga'm Déu!» del llibre de Fernando Savater *Mira por dónde*, signat pel nostre company Ignasi de Llorens. L'article ha estat força comentat en determinats cercles i a continuació publiquem una rèplica, firmada per Montserrat Alcaraz i una contrarèplica de l'atacat. Des de la redacció només volem afegir al debat una de les famoses sentències del nostre estimat George Orwell: «Si la llibertat significa alguna cosa, és el dret de poder dir als altres allò que no volen sentir.»

No em jugaria un cèntim que en els anys que pugui viure s'arribi a aclarir si hi ha vida intel·ligent en altres planetes o galàxies. Del que no em queda cap casta de dubte és que a indrets com Mallorca, i sobretot d'un poble estant on el 25 de maig va arrasar l'opció més conservadora —el partit dels especuladors i dels mestres d'obres—, en aquests indrets on el primer són els doblers, el segon el mostrador i el tercer la cocaïna per anar mantenint el tipus i poder combregar paral·lelament amb l'Església i la postmodernitat; aquí sí que no n'hi ha, de vida *enteligent*, com diem.

Resulta una novetat, doblement decebedora, en aquest context, detectar en una publicació on sempre que ha caigut a les meves mans he trobat un alè d'oratge fresc, una mirada a la vegada engrescadora, deixondida i alternativa de valent —em refereixo al vostre *Butlletí Estel Negre*, que és ben bé un estel brillant enmig de la imperant fosca ideològica i editorial—, trobar-me, idò, en el número 129 d'aquest «òrgan d'expressió i combat» un text intitulat «Valga'm Déu», signat per n'Ignasi de Llorens, on, en paraules clares, la botxeria i la prepotència intel·lectualoide més cavernosa, reaccionària i mala intencionada vessaven per cada un dels seus mots.

I per què dic això amb aquest to tan emprenyat, que no vol dir menyspreu per les idees que s'exposen, des del moment que detingudament una rera l'altra podrien estimular, si pagués la pena i servís de res, un enfiloi de rèpliques? Només esbossaré en quatre pinzellades el que crec que fa fer més el ridícul a un personatge que és capaç de caure en tan poc espai en tants de dogmatismes, sofismes i ostentacions retòriques. Vagi per endavant que tampoc les meves disquisicions, més bé embranzides, no pretenen ser un tractat definitiu ni un compendi de teoria política irrefutable. No sóc propens als enlluernaments, molt manco després que Fernando Pessoa «demostrés» que es pot ser banquer i anarquista alhora. Tal vegada el professor Llorens amb andanades com la seva pugui deixar bocabadats els seus alumnes adolescents, però en la intensitat del seu discurs només sura el més mediocre i corcat del reaccionarisme espanyolista. Talment la mediocritat d'aquests professors de secundària que exerceixen d'eterns interins i que bé que es preocupen de beneficiar-se de les mesures corporativistes que l'Administració adesiara ha de treure per complaure'ls. Van a les oposicions per riure's de la resta de mortals, lliurant l'examen en blanc tot sabent que tanmateix ells ja tenen «experiència docent» i no tenen cap motiu per humiliar-se davant d'un tribunal d'avaluació. Ara, a l'hora de repartir-los feina, corren cames ajudeu-me a les adjudicacions a veure si poden seguir exercint el seu apostolat a les aules. Faig aquest incís perquè n'Ignasi de Llorens ha parlat de la seva tasca docent en el seu escrit i recrimin a la mansuetud del

professorat de filosofia. No té credibilitat en aquest aspecte, i que consti que això no és un atac personal, una pseudoargumentació *ad hominem* o con es digui. Aclarit aquest punt li diré que vostès estan professionalment en un ambient idoni per aristocratitzar-se i convertir-se en autistes socials. Fent llegir *Ética para Amador* es pensen que immunitzen els seus condeixebles de la misèria social, econòmica i laboral que trobaran fent feina a Mercadona? La realitat esclafa aquest món de professor-col·lega que predica una cosa quan sap —i no ho vol revel ar— que la realitat és l'altre. I això condueix a una generació que, sense dreceres, passa a votar el PP tot d'una que hom se sent algú. O sigui, tot d'una que el banc el té agafat pels collons amb una hipoteca que deixarà en herència als fills si s'atreveix a tenir-ne.

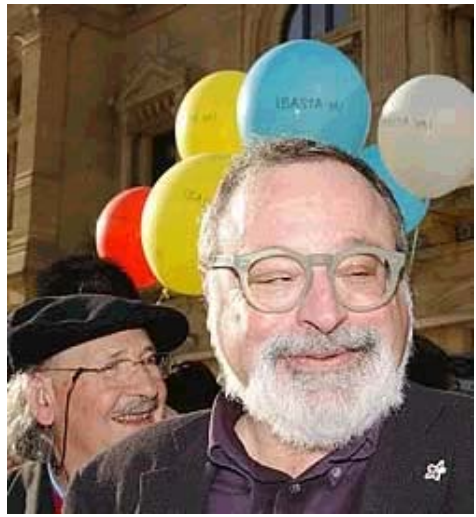

Parlem de nacionalisme. Sovint sento gent com vostè indignada per l'opressió del poble maputxe o del poble tibetà o del poble saharià o del poble ianomami. Ara bé, a Europa tot signe d'identitat l'associen immediatament amb burgesia vuitcentista. Miri, els meus padrins paterns eren treballadors murcians que als anys de la immediata postguerra, després de patir-ne entre altres coses la mort d'un fill a les trinxeres de l'Escorial defensant un Madrid que també portà a la mort en Durruti, vingueren a Mallorca a fer de pastors de cabres i d'hortolans, a deixar la poca pell que els quedava en aquesta terra ingrata que tanmateix respectaren i en la qual, per un procés d'osmosi es veieren acollits. Vull dir que ningú no demanà l'Rh catalanista a un net seu per sentir-se diferent d'aquesta gent que es consideren *mallorquines* i no ha demostrat el més mínim interès a aprendre a dir «Bon dia». Per a un nacionalista la identitat i l'idioma poden no ser la clau de volta de res que vagi més enllà de la intransigència a la que diàriament em veig sotmès quan en el meu treball no puc parlar la llengua que s'ha donat la casualitat he hagut de mamar. Clar que jo no sóc un cosmopolita d'aquests que ara, així com abans trobaven que feia lleig de parlar la llengua de les criades, troben que ser nacionalista és una pagesada. Els discursos com el de vostè mostren un ressentiment brutal a folkloritzar i caricaturar, carregant les ombres de la intransigència, tot allò que, amb una curtedat de gambals immensa, redueixen a racisme, a Gobineau, Chamberlain, Maurras...

Pensi en Rosa Luxemburg, en Lluís Companys, pensi en qui va enviar al regne dels cels Carrero Blanco, en el desembarcament de Porto Cristo, on juntament amb milicians i milicianes de la FAI hi havia membres d'Estat Català i d'Esquerra Republicana. Què està emprenyat perquè li han obligat a fer les classes en català? Vostè sap que això no és cap obligació i fa el que vol. Què ha anat tornant gran i els discursos incendiaris com el del seu idolatrat quan traduïa Cioran ja li semblen com a pecats de joventut? Però no sembla que entre el blanc i el negre vostè hi trobi punt mig.

Per a vostè el nacionalisme és un càncer. Com tergiversa i simplifica conceptes dient que socialisme i nacionalisme equivalen a hitlerisme! En les teories polítiques, tant aquella que fa èmfasi en el nacionalisme com aquella que ho fa en el socialisme, hi ha molt més cabal del que un reduccionista com Hitler pot suggerir. És clar que no només cauen en reduccionismes els totalitarismes. Savater o vostè poden anar pel món de demòcrates —o simplement àcrates— criminalitzant el nacionalisme i associant-lo a ETA talment els nazis deien que tots els jueus eren els causants de la misèria alemanya.

A la mica d'autoctonisme que queda a Mallorca li queden quatre afaitades. Ho reconec objectivament, exempt de la miopia d'aquell qui professa la fel del convers o la del qui la seva fermesa no li permet de veure-hi dos poms enfora del nas. Són coses de la història i de la sacrosanta globalització. Estigui tranquil, mai no se'ns va ocórrer d'obligar-los a vestir-se de sor Tomaseta i ja sabem que aviat ens podrem ficar la llengua dins el cul. Però fa ràbia veure l'autoritat moral, que vostè no personalitza evidentment, que poden tenir els llibertaris tirant pedres damunt teulades tan esbucades. No veu que hi ha nacionalismes que no són més que inofensives mostres de resistència cultural? Qui és vostè, fent ús de sofismes i de fal·làcies, confegint un panegíric, per dir que ser d'esquerres i ser nacionalista és una capdefavada. Per a mi la capdefavada és veure que revolucionaris de saló pontifiquen sobre el bé i el mal d'un mode tan alegre. Ben per mi si durant les seves llargues vacances d'estiu ha pogut anar —subvencionat pel PP?— a un campament d'estiu de l'OGE (Organización de Gilipollas Españoles) amb Savater o Jurasti, o, mentre plegava la bandera espanyola o mirava córrer els cavalls fumant-se un *montecristo*, haurà tingut temps per reflexionar i haurà estat en una direcció contrària a la meva. Però pot comptar que cada vegada que veig que la plataforma ¡Basta Ya! Surt al carrer me n'adono que també és molta la distància que els separa de la realitat basca que no necessita filaestopes mediàtics com Savater per demanar la seva autodeterminació. Ni Mallorca de redemptors de panfonteta a les aules com vostè, encara que mai el PSM no hauria dut a terme una depuració de docents desafectes, en una Conselleria d'Educació que per vostè —tan sensible i inclinat a la sensibleria—, aquests quatre anys passats, haurà estat de nacionalcatolicisme pur i dur. Tanmateix hagués estat una avinentesa ideal per convertir-lo també, com el seu ídol, en heroi.

Montserrat Alcaraz Vich,
es Bou Renego de Campos

EL RESSENTIMENT I EL DELIRI COM A IDEOLOGIA

Senyor Alcaraz,

Amb quina il·lusió vaig rebre la notícia de l'arribada d'una resposta a l'article «Valga'm Déu» que vaig publicar en el número de juny d'aquest butlletí! A la fi es podia tenir la certesa d'allò que sempre havia dubtat: Tenim un lector! Suposava que podríem discutir sobre nacionalisme i socialisme, sobre el problema basc, sobre Savater, motius del meu article en qüestió. Després de més de deu anys d'escriure en el *Butlletí Estel Negre* finalment podríem engegar una polèmica, un debat, un diàleg... Tants anys feia que l'esperava...!

Però, senyor Alcaraz, quin desencís! En el text que vostè ens envia no hi ha possibilitat ni de dialogar ni de polemitzar. Bàsicament aprofita l'avinentesa per anar amollant insults i calúmnies. No li amago que la meva primera reacció va ser la d'ignorar-lo, però després he pensat que, tot i la seva palesa incorrecció, valia la pena de brindar-li hospitalitat en les nostres pàgines, i aquest parer ha estat també el dels companys. Ja veu, doncs, que no he volgut ofendre'l ignorant-lo; però alhora li faig saber que si pensa tornar a contestar amb insults un proper article o aquesta mateixa resposta, em sentiré alliberat de donar-li aquesta «hospitalitat» una altra volta. Per altra banda, la nostra revista és modesta, però aspira a la dignitat i per tant es mereix, per part dels lectors que hi vulguin escriure, la mateixa educació que es dispensa a revistes molt més «importants», on no s'hi publicaria un article, com el que vostè envia, amb insults a un col·laborador.

Vostè en comptes de discutir de valors, d'idees, s'entretén en una cosa de tanta poca importància i de tan poc interès com és la meva persona. Sembla ser que em coneix —jo no en tinc el plaer—, però em coneix poc; sap que faig feina de professor i que tinc vacances, i les dues coses li molesten. Si em conegués més tindria més coses que criticar-me, és clar, però com sembla que no acaba de desfogar prou la seva ira amb el que sap de mi, doncs ha d'inventar-se motius per poder esplaiar-se i quedar-se a gust, sense por de cometre calúmnies i difamacions. Dóna per cert que no m'agrada fer classe en català, que vaig de vacacions als campaments de l'OJE, del que vostè anomena *gilipollas españoles*... I després, tot d'un plegat, va i diu, en un accés de lucidesa, que no es tracta d'un atac personal, *ad hominem* (perquè vostè sap llatí, una llengua imperial!). Això en va recordar aquella escena d'*El Padrino*. Faci memòria: ha disparat contra el Padrino, i aquest jeu malferit al llit de l'hospital. El seu fill, Sony, un tant esbojarrat, el va a veure, i ple de còlera li diu: «Com han pogut fer-te això a tu, que tothom t'estima, a tu...» I Marlon Brando, que és l'actor que interpreta el Padrino (com veu l'hi explico a poc a poc perquè no es perdi), li contesta (a Sony, el fill esbojarrat, em segueix, oi?): «Sony, no és res personal, són els negocis.»

Efectivament, vostè, senyor Alcaraz, no té res personal contra mi quan m'insulta i em calumnia, són els negocis. I quins són aquests negocis que li permeten la calúmnia, l'insult i la mentida? Doncs, la defensa de la seva ideologia. És a dir, que el nacionalisme interpretat per vostè legitima la mentida, l'insult i la calúmnia. Carai! I jo que em pensava que amb el meu afany provocador m'havia extralimitat! I, miri per on, valga'm Déu, m'hi vaig quedar curt!

El seu text no és, suposo que reconeixerà l'evidència, un exemple de discurs raonat, ans al contrari, ens ha enviat un discurs delirant fet des del ressentiment. Ja sé, i vostè m'ho recorda, que la ideologia nacionalista afavoreix el ressentiment en sotmetre el ja de per si trist present a la feixuga càrrega de la Història, convertida en escenari de greuges que ha d'assumir el nacionalista d'avui, com si el subjecte fos invariablement sempre el mateix, reviscolant, encarnació ideològica, generació rera generació. El jueu d'avui és, d'alguna manera teologicohistòrica, el que va Crist, el que generació rera generació torna a matar Crist. El present, doncs, serveix per actualitzar les injustícies del passat. Només amb el càstig definitiu dels jueus es farà justícia. Això li sonarà, no és veritat? El nacionalsocialista Hitler ho anomenava «*la solució final*».

I per altra banda els sionistes, participant del nacionalisme, consideraran legítim fundar el nou Estat d'Israel a la terra on moriren fa dos mil anys (2.000 anys!) els seus herois, que prefereixen autoimmolar-se abans que perdre contra les forces imperials romanes. Aquella sang ha de ser la mateixa sang (ADN en versió moderna) que corre per les venes dels jueus d'avui. La legitimitat autorevelada per la teologia històrica del ressentiment permet esclafar, dos mil anys després, els ocupadors de la «terra del poble d'Israel», és a dir, els pastors palestins.

Quan un nacionalista té un fill, no té tan sols un fill, té un hereu de les injustícies històriques, mil·lenàries, de la nació; rep,

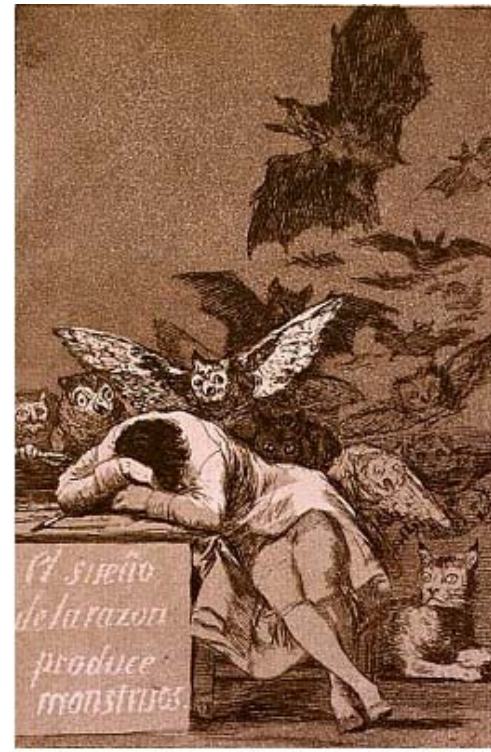

doncs, l'herència del ressentiment. Ja ho veu, senyor Alcaraz: quin infanticidi ideològic!

Però si el ressentiment, tot i no ser exclusiu de la ideologia nacionalista, troba en aquesta la millor manera d'expressar-se, sol anar de la mà d'una interpretació delirant de les coses, a fi i efecte que la visió delirant nodreixi el sentiment ressentit. Com a prova de discurs emblemàtic fruit del deliri és difícil trobar una peça tan rodona i acabada com la que vostè ens ha enviat. En aquest sentit sento debilitat per aquella part on vostè suposa que llegint *Ética para Amador* hom acaba deixant als seus hipotètics fills una hipoteca mitjançant la qual el banc els tindrà «agafats pels collons» (sic). Voilà! Heus aquí el procediment típic del discurs del deliri, alimentar-se un mateix encadenant suposició rera suposició, en una espiral d'indignació que no té límit. Vostè s'atura en la hipoteca de l'hipotètic fill de l'hipotètic treballador de Mercadona, que hipotèticament ha hagut de llegir *Ética para Amador*, llibre recomanat per un hipotètic professor aristocratitzant i autista social que després resulta ser un hipotètic professor-col·lega que hipòcritament ensenya coses que sap que no són certes. Llàstima que s'aturi en la primera generació de l'hipotètic lector hipotecat, perquè podria continuar *ad infinitum* i *ad nauseam*, i aleshores obtindria, vostè, una nissaga d'hipotètics, i ja construiríem història, la història de la injustícia familiar; i ja ens acostem al món del nacionalisme, és clar, doncs, els hipotètics d'avui heretarien el ressentiment familiar dels avis hipotètics. I tot, per cert, per llegir *Ética para Amador*. Bé, idò, com deia Orwell referint-se a les també delirants memòries de Dalí: això no necessita una crítica sinó un diagnòstic.

Ah, com m'agradaria que vostè tingués raó en la seva suposició que formo part de la *gauche divine*! Per descomptat que no voldria ser membre de la *gauche diabolique*, la del ressentiment delirant nacionalista, ni la del ressentiment sinistre dels comunismes; però de la *divine*, tot i haver-m'hi esforçat, no ho he aconseguit. Quan vaig als saraus exquisits que organitza la *gauche divine*, es nota que sóc un impostor, i no m'admeten. I sap com ho noten? Doncs, perquè arribo amb ampolles de cava que no son de marca i amb llaunetes de succedani de caviar; i, és clar, me'n foten fora. I sap perquè compro aquestes coses sense categoria? Idò perquè vaig a Mercadona a saludar els meus exalumnes. I sap com distingeixo d'entre tot el personal del supermercat qui va ser alumne meu? Doncs perquè són els que duen una hipoteca aferrada als collons.

Entre una esquerra i l'altra, jo m'he quedat al bell mig, a la *gauche du purgatoire*, perquè tinc molts pecats, vostè només en coneix alguns, tot i que me'ls suposa hipotèticament tots.

La part final del seu text m'ha deixat preocupat. He notat que vostè està trist, pot ser un xic deprimit, per la situació de les seves idees, a les que els hi queden «quatre afaitades», i em diu que no tinc autoritat moral per criticar-les. Idò, miri, jo també en aquest punt estic en absolut desacord amb vostè. Sóc del parer que hem de posar entusiasme als nostres afanys. Són els enemics els que ens volen desanimar. No els ajudem, que ells facin la seva feina. El que vostè defensa no m'agrada, però no es pot defensar res des de la falta de passió i demanant commiseració.

Nosaltres som quatre gats mal comptats, pot ser tot just tres, pot ser fins i tot cinc, però a despit dels nostres dubtes, dels flagrants errors, de les incerteses, mentre considerem que tenim alguna mena de raó i la convicció per defensar-la, seguirem denunciant les injustícies i les arbitrarietats, seguirem denunciant els goliats repressius i les ideologies tramposes i sinistres, i ho farem com ho hem fet més o menys sempre, sense perdre la dignitat ni caure en l'autocompassió. Vostè es queixa que gosi criticar el nacionalisme, el qual troba dèbil, com una casa amb teulades esbucades. Doncs miri, nosaltres no ens queixem que, essent tant pocs, ens critiquin, ans al contrari, «*ladrán, luego cabalgamos*», que deia el Quixot. No assumim aquest discurs de ploramiques dels nacionalismes sense teules. De cases, podem dir que no en tenim, però gaudim amb orgull de dormir a l'aire lliure, o com es diu en francès, «*a la belle étoile*», tot confiant que aquesta *belle étoile* sigui un estel negre.

Ignasi de Llorens

11-SET-2003

Fa dos anys de l'ensorrament de les Torres Bessones a Nova York i encara no ens han dit (tota) la veritat. Dues guerres absurdes han vingut al darrere. Els EUA com a imperi i el capitalisme com a sistema són un absolut fracàs. O creieu que Guantánamo és el model a seguir? Lliberticidi globalitzat en nom d'una cada cop més dubtosa «seguretat». Sobre quins valors hem edificat la nostra societat? Sobre el diner i prou? Així ens va. La decadència ètica i estètica d'Occident és un fet incontestable, aclaparador. La democràcia? Pura impostura, una mera aparença formal basada en la corrupció i l'engany. El futur? Un enigma on es barregen la mitja lluna, els ideogrames xinesos i sang, molta sang... La història humana sempre escrita amb sang. Assistim atònits al crepuscle imparable d'una època que se'n va en orris. Ni les noves tecnologies ni les bombes intel·ligents ni la vanitat prepotent de l'home blanc ens salvaran del Desastre. Cauran més gratacels, hi haurà més guerres, el caos s'escamparà sense aturall. Mentrestant, passejant per alguna muntanya perduda, Bin Laden se'n riurà de totes les nostres desgràcies. I Bush i Blair i Aznar tremolaran esgarrifats. I també Berlusconi (el kapo més impresentable de tota aquesta màfia feixistoide que amenaça Europa) I nosaltres —el poble— com un ramat de xais que encara no han descobert que això és l'escorxador; sí, un escorxador de disseny molt maco dins d'un estat del benestar que cada dia genera més malestar... Però no tingueu por. No cal. Morirem lúcids, víctimes de la barbàrie que creix i creix i creix... Millor que creguis a ulls clucs tot el que diguin les telenotícies. Deu ser veritat perquè totes les cadenes repeteixen el mateix. La resta és pura especulació, utopia inútil, dissidència suïcida.

La por, sempre la por com a instrument del poderós. Abans era la religió la que governava atemorint la gent: la por a l'infern, a la foguera, a la condemnació eterna... Ara patim altres pors: la por al terrorisme, a l'immigrant, a totes les amenaces reals i fictícies de la nostra societat... Cal crear un estat de pànic per manipular-nos millor. El poder necessita la por per tal de refermar-se i perpetuar-se. Busqueu algú que no tingui por de res ni de ningú. Aquest serà l'home més lliure del món, el més perillós, el més difícil de doblegar. La por bàsica és la por a la mort i sobre aquesta por s'edifiquen les altres pors que ens assetgen tothora i pertot. La llibertat no és possible sota el reialme de la por. Espantats, escagarrinats, esglaiats, aterrits, deixem de ser persones. Perquè la por paralitza i petrifica qui la pateix. Ens volen quiets, muts i a la gàbia. Que ningú no es mogui ni faci res. Que tothom es quedi tancadet a casa i obeeixi les ordres del president. Qui necessita inventar enemics constantment? Qui se'n beneficia de tenir-nos acollonits com conillets tremolosos?

Cal desactivar la por com sigui. Com? Amb humor, ironia, lucidesa, pebrots...

Antoni Ibañez

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL *BUTLLETÍ ESTEL NEGRE*: Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

A S S E M B L E E S

***Ateneu Llibertari Estel Negre*: dijous a les 20.30 hores a l'Ateneu**

***CNT-AIT*: dimarts a les 20.30 hores a l'Ateneu**

==========

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

El *Butlletí Estel Negre* és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

==========

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant. Salut!

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

➲ L O C A L:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)

➲ P E R M A N È N C I E S:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores

➲ T E L È F O N: (971) 719102

➲ F A X: (971) 716391

➲ E-MAIL:
estelnegre@nodo50.org

➲ C O R R E S P O N D È N C I A:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears